Ezoterična pisma.

Pismo XIV. Ljubljana, v septembru 1923.

Tajna moč astralne sfere.

(Po Judge-ju:)

Preko mnogih skušenj in prevar vodi učenca pot v duhovne svetove. Vse te prevare imajo svoj izvor predvsem v napačnem razumevanju naše duhovne narave, obenem pa tudi v napačni izbiri sredstev, s katerimi hočemo prodreti v višje svetove.

Sveto pismo nas uči in svari: „Preizkušajte vse, a obdržite najboljše.“ V istini, ta modra nasvet je razmotano važen za onega učenca okultista, ki domneva, da je že vzrastel nad povprečne ljudi, ki se že ogibajo dogme, kakor je važen za spiritista,

ki kliče s pomočjo svoje mirice umrle prijatelje in vere- je v solnčno deržlo duhov. Edino ogledalo, iz katerega nepotvorjeno odsevajo duhovna dejstva, je čisto in mir- no površino duhovnega morja. Okultist začetnik, ki vidi od časa do časa iskreče se luč, ognjene krogle, ru- mene kot čisto zlato, letče mimo njega i. t. d. naj si nikar ne domišljuje, da je prodel že v duhovne sfere, da ima pred seboj že svoj pravi Sam-čistega Duha. Celo občutki najglobočjega miru, ali doživlja- ji čudovitih razodetij še niso znak, da je prišel oni veličasten trenutek, ko zre učence v obraz svoji lastni duši. Ni še znamenje ali dokaz, da razvijamo svojo duhovno naravo, če čujemo zvonenje dalnjih čarobnih zvonov, če vidimo blesteče modre plamenčke, če gle- damo vizije dogodkov, ki nastopajo šele pozneje, ali če gledamo čudovite slike bodočnosti ali preteklosti, katere nam kaže astralna luč. Take in enake pojave doživi učenec že v začetku svoje poti. To so samo predhodni znaki novega, še vedno popolnoma materijelnega sve- ta in pomenijo, da smo se iznebili le najbolj grobe čutne zavesti.

Varujmo se pa, da nas ti astralni fenomeni ne zapeljejo in ne opijanijo. Ravnotako najpačno bi bilo iti preko njih. Pač jih lahko opazujemo, preiskujemo in si jih vtisnemo v spomin, da jih pozneje primerjamo z drugimi nakznadnimi prikaznimi in jih spravimo v sklad z zakoni narave. Brezmejna je moč nazore prevarati človeka; in če se pri teh fenomenih zadržujemo, mora naš razvoj postati. Sploh se veda ni rečeno, da nas pahšna oseba ali poseben naravna moč namenoma zadržuje v razvoju. Če se pa pustimo omrečiti od teh astralnih fenomenov, katere Böhme imenuje „čudeže božje", sledi iz tega, kaj lahko zmedenost našega razuma. Ako ne pri smatramo vsak astralni pojav za duhovni doživljaj, se s časoma to vapučno naziranje tako ukoreninj, da se ga ne moremo z lahka ubraniti. V to stanje biebemo potem vedno globočje. Medtem, ko nas narava opaja z novimi iluzoričnimi prikaznimi, zanemarjamo svoj pravi razvoj, temelječ edino le na čistoti naših motivov in v premagovanju naših slabosti.

Res je, da se navedeni astralni doživljaji množijo in raztejo samo, če se pir učence/ popolnoma/ odda/ Neprekrgana vrsta najrazličnejših prikazni/ plača to njegovo stremljenje, ako mu povzroči svoje/ življenje. Vse to pa mu koristi samo začasno. V trenutku, ko zapusti svoje telo, je vzeh tek izkušenj in doživljajev konec, ne da bi se kaj pomnožil zaklad prave modrosti.

Astralna/ sfera, ki je dostopna našim fizičnim čutom, je tako polna raznovrstnih slik in zvokov, kakor nedostopen tropičen pragozd. Vsak učence se mora dobro zavedati z vsemi previdnostnimi predno stopi v ta neznani svet. Človek zamore/ vsled neštetih izmajdb, s katerimi obkroža goreče naravne sile, klubovati nevarnostim pragozda, a v astralnem labirintu nimamo nobenih takih pripomočkov. V fizičnem telesu se lahko učimo poguminè in trdimo da se ne strašimo ničesar. Toda nobeden neizkušen ali radoveden okultist- začetnik ne more vedeti, kakšen učinek bodo imeli astralni doživljaji na njegove čutnice in živce.

Ta nevarnost postaja tem večja za onega, ki misli le nase, in išče le za svoje osebo in osebne interese ta nevarni svet. Takšen človek namreč nima nikjer tiste zaščite, ki je zajamčena onemu, ki išče in stremi za drugimi resnični iskalci.

- Iz temne sobe, v kateri ne razločujemo nobenega predmeta, vidiš razločno zunanje dobro razsvetljene stvari. Prav tako lahko razlikujemo iz teme svoje sobe - iz svojega sveta - predmete razsvetljene s astralno lučjo. S tem pa še nečesar ne pridobimo. Pojmi, kako zunanje temo, je treba razsvetliti temo v svoji notranjosti. Samo sebe moramo spoznati, predno zunanjemu stvari zunaj sebe dobro presoditi.

Ta pot je za učenca sicer težavnejša, a vodi tem sigurneje do cilja. Prijetnejše in lažje se je učiti, če vzdržujemo zunanjostim s pomočjo razvoja psihičnih čutov z izključitvijo notranjega duhovnega dela. Prava pot pa je priprosta in se jo lahko najde. Zelo lahko da je marsikateri, ki bi bil rad učenec zgrešil samo zato, ker ne more verjeti, da je v istini taka priprosta.

Pot vodi skozi sreč.

Tam le vprašaj, drugje ne išči.
Trkaj le na sreč svoje in ne čakaj,
če glasnio te odnver zmotiti hoče.
Ne umikaj in ne plaši se,
če luči se odpro in sence
temne kakor noč se zde ti strašne
Tam notri odposlani mojstri so.
te mirno čakali. Mojster si ti Sam.

Svetovna vprašanja v luči teozofije.

(Občasu dunajskega teozofskega kongresa v odgovor poročevalcu „Jutranjih novosti".)*)

Koncem julija se je vršil na Dunaju teozofski kongres adyarske teozofske skupine. Adyarska

*) Ta odgovor je bil poslan uredništvu nekega demokratičnega lista, ki ga pa ni hotelo objaviti.

teozofska skupina je ena izmed mnogih skupin, ki so nastale v mogočnem teozofskem toku, katerega je sprožila v tek genijalna H.P. Blavatsky leta 1875. v Severni Ameriki. Da prevladuje v imenovani skupini, v kateri so zastopani Indijci in v ozkem stiku z njimi živeči Angleži, bolj budistično-brahmansko smer, je razumljivo, kakor je razumljivo, da se goji v evropskih in ameriških skupinah bolj krščansko mišljenje.

Dunajski teozofski kongres je vzbudil vsekakor zanimanje vseh resnih ljudi, ki imajo kaj smisla za važnost etično religijoznih vprašanj. Bolj skromen je odziv v našem časopisju. „Edino „Jutranje Novosti" so 29. julija prinesle članek pod tem naslovom, kakor je ta odgovor, članek, ki le dokazuje, kako površno pojmuje njegov avtor teozofsko gibanje, kako plitek pa je tudi vir, iz katerega je zajemal svoje podatke. Po informacije se je obrnil na „N. Fr. Presse", časopis, ki ga je zastopal od prvega začetka napram teozofskemu gibanju sovražno stališče.

F. Cleve, poročevalec tega časopisa, je priso-

amnak je produkt najfinejše srčne kulture; ona znači razvoj in konsekventni korak kulturnega človeka iz čutnosti v nadčutnost.

Olcott in njegov slovenski kolega smatrata teozofsko gibanje kot svojevrstno versko gibanje, ki gre vzporedno z drugimi veroizpovedanji, kot neko sekto, ki hoče z zadnjimi konkurirati. Teozofija ni sekta, tudi ni poseben filozofski sistem, ampak vse kaj drugega. Človek je lahko teozof, ne da bi o njej kaj slišal, lahko je boljši teozof kakor oni, ki o njej pišejo in govorijo. Kajti teozofija je imanenten del višje človeške narave, ki se pojavi in postane aktiven, čim se višja narava razvija. Dogme, intelektualni sistemi imajo pri tem le toliko opraviti, v kolikor razvoj te višje narave pospešujejo ali zadržujejo. V vseh časih in krajih, v vseh cerkvah in izven njih so bili teozofi, bi se pa bili pametni, dovolj, da svojih modrosti niso obešali na veliki zvon.

Tudi to, kar danes čitamo v knjigah, ni še teozofija, ampak samo njena zunanja odeja in

obleka, prikrojena našemu okusu in razvojni stopnji našega intelekta.

Teozofije ne najdemo v knjigah, ampak samo v globinah svoje subjektivnosti.

Pro domo.

Srejim interesentom in interesentinjam naznanjamo, da smo sklicanje občnega zbora naše družbe odložili na poznejši čas. Za naše naloge smatramo sedanji čas neprimeren. Konečno pa je odprto polje vsakemu, ki hoče delati v prid družbe, sedaj ravno tako kakor bo pozneje.

Članarin se ne pobiramo. Namesto članarine pa prosimo svoje zveste prostovoljnih prispevkov za vzdrževanje našega lista. Vsako številko „Ezoteričnih pisem" računamo 2.- Din. To je znesek, katerega mesečno lahko vsak pogreši. Ker pa so stroški za list veliki, apeliramo na tiste, katerim je

karma podelila boljše materijalno stanje, da nam s preplačili skočijo v pomoč. Do sedaj so se v ta namen žrtvovali le posamezni teozofi in teozofinje. Vsa čast in naša iskrena zahvala dotičnim damam in gospodom, za bodoče pa pričakujemo da nam priskočijo na pomoč tudi od nekaterih drugih.

Vsak znesek sprejmemo z hvaležnostjo in na željo prejem potrdimo z dopisnico.

Kažipot k sreči.

Kaj je sreča? Dovolite, da izrazim to misel v kratkem sestavku.

Bila je doba, ko ti je duša koprnela po sreči... Sreča?!... Kaj je to? Vsak človek koprni po njej, misli o njej dan na dan, a če ga vprašaš: „Povej mi, kaj je sreča?" ne bo vedel odgovora. Sreča je vsakega človeškega bitja ideal, je koprnenje po višjem, po nedosegljivem. Brez števila človeških src kreči po sreči, čaka izpolnjenja, hrepeneni: In kedar namišljena sreča zasije, ne vedo, da je tu, ker gojijo že druge, nove želje.

Koliko hrepenenj, koliko želja, koliko zahtev stavimo vsakemu jutru. Mine lepi dan, solnce zajde in nastopi večer. Ko odhajamo k počitku, že več ne vemo, kaj smo zahtevali od dneva, prav pa ugibamo, kako bo jutri.

In tako gre dan za dnevom, teden za tednom, leto za letom. In sreča, kje je ostala? Ona je nas klicala in vabila, a mi slepci, smo šli mimo nje... Zopet nas kliče, ali jo ne vidiš, ne slišiš? Dvigni se, pokažem ti pot do nje!

Pojdi in pomagaj trpečim bratom. Pomagaj tistim, ki stegujejo roke, ne po sreči, ampak po kruhu. Vživi se v njih duše, v njih trpljenja ti, ki nisi bil nikdar lačen. Oni občutijo vso silo trpkosti življenja, gledajo svet z drugimi očmi, kakor ti. Kažejo živeti, a ne morejo. Pojdi k njim, tolaži jih, pomagaj jim in spoznal boš, da nisi nesrečen, ker pri tem pozabiš svoje lastne težnje. Na svoj prapor zapiši prekrasne besede pesnika: „Odprte roke, odprto srce, imej za trpečega brata, a trdno zapahni roke in srce, ko trka sovraštvo na vrata." – Vidiš, to je kažipot k sreči! Anka Jezovšek.

Pripravljalni odbor Z. T. D. v Ljubljani
Tajništvo: Rimska cesta 18/I.